

Markó Béla

Gyakorlat

Könyvet nem égetünk. A könyvégetés az emberiség szégyene. Akárhányszor sor került ilyesmire, következtek utána az emberek is. Mindenféle másfélék. Könyvekből nem rakunk máglyát. A könyvet nem dobjuk szemétre. Nem is szaggatjuk össze. De a Mein Kampfot sem? A gyűlölet tankönyveit? Azokat sem? Egészen pontosan hol van a határ? Mert abban egyetértünk, hogy kitépni egy lapot a Háború és békéből olyan, mint Lev Tolsztoj szívét kiszakítani. Ady Endre verseivel ablakot tisztítani gyalázat, örökre elzárja előlünk a kilátást. Csakhogy mi van a réges-régi dilemmával, hogy éppen fázunk? Nagyon fázunk. Esetleg mégis lehetne? Az uszítókkal? A gyarlókkal? A fércművekkel? Tüzet rakni, hogy életet mentünk. És ha még mindig nagyon hideg van? A többivel is? A Biblia is életet menthet. Nem lehet így sem? Akkor sem? Ha belehalunk is egy rettenetes télbe? De hogyha nem mi, hanem a gyermekeink? Értük igen? Minden könyvemet? Amit eddig írtam, azt is? Igen? Igen. Kint van a törvény. Bent van az újjászületés. Ne hárítsd másra a döntést! Ez a vers itt csak gyakorlat. Mint békeidőben a légiriadó. De ha eljön a pillanat, helyetted mégsem válaszolhat. Mert nem arra való.

Kezdek kilátni

Gyérebb szövésű minden. Most már egyre jobban átlátok rajta itt is, ott is. Régen teljesen tömör volt a nappal. Egyenletesen sugárzó sárga tömbök. Mint ahogy az éjszaka feketéjén sem parányi túsúrások voltak a csillagok. Hanem csak díszek. Azóta megtudtam, mi van mögöttük. Belül voltam még anyám szeretetén akkor is, amikor egyedül jártam-keltem. Ó most hol van? Kiléptem saját mondataimból, és hirtelen csend lett, mert nem léptem be egy másik beszédbe. Hiszen úgy kezdődött, hogy körülvett az életem. Semmi rés nem volt rajta, és nem csak a múltunk, éppúgy bennünk volt a jövőnk is, mint függőleges testekben a súlypont. Aztán átütött a fény. A sötétség. A másik. A víz. A homok. Egy tűzforró délután. Egy jéghideg reggel. Kezdek kilátni az életemből. Vásik, szakad, átereszt. De már nem félek, hogy ami kint van, nem én leszek. Most is nap mint nap visszanézek magamra. És akit nézek, mit sem tud erről. Nem lesz különbség.